

LÜTFİ PARLAK

NÂSIRALI
Meryem Oğlu İsa

İMİRAN AİLESİ

© İz Yayıncılık Limited Şirketi, 2017
Sertifika no: 17313

İZ YAYINCILIK: 1010
sanat-edebiyat dizisi: 356
ISBN: 978-605-326-241-1
İstanbul, 2017

Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi 12/280, Topkapı-İstanbul
telefon: (212) 5207210 • faks: (212) 5115791
www.iz.com.tr • bilgi@iz.com.tr

editör: Güray Süngü
kapak: Necla Tunçman

Basıldığı yer: Alemdar Ofset Matbaacılık Davutpaşa Caddesi
Besler İş Merkezi No: 20/29 Topkapı/İstanbul (Sertifika no: 22953)

LÜTFİ PARLAK

NÂSIRALI
Meryem Oğlu İsa

İMİRAN AİLESİ

LÜTFİ PARLAK; 1955 yılında Elazığ'a bağlı Helezür köyünde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Elazığ ve Diyarbakır İmam Hatip Okulunda tamamladı. 1977'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Aynı yıl, öğretmen olarak Elazığ Lisesi'ne atandı. 1981'de yedek subay olarak tamamladığı askerliğe müteakip Uşak Eşme Lisesi'nde görevlendirildi. Müdür yardımcısı, müdür başyardımcısı ve müdür vekilliğinden sonra asaleten Akçadağ Anadolu Öğretmen Lisesi'ne müdür olarak tayin edildi.

Bilahare idarecilik görevinden istifa ederek Elazığ-Fatih Lisesi, Merkez Endüstri Meslek Lisesi, Mehmet Akif Ersoy Lisesinde edebiyat öğretmenliği yaptı. 2003'te Elazığ Lisesi'ne müdür oldu. 2007 yılında emekliye ayrılan Lütfi Parlak'ın yayınlanmış eserleri:

- 1) *Yukarı Fırat'ta Tarihî Eserler* (Araştırma ve inceleme)
- 2) *Behramoğlu Balak* (Tarihî roman)
- 3) *Yemen* (Tarihî roman)
- 4) *Gençosman* (Tarihî roman)
- 5) *Sudan Gelen* (Tarihî roman)
- 6) *Deli Dumrul* (Tarihî roman)

Evli ve üç çocuk babası olan yazar, 1985'ten beri mahallî gazetelerde düzenli bir şekilde köşe yazılarını sürdürürken edebî dergilerde de şiir ve makalelerini yayınlamaktadır. Halen Elazığ Nurhak gazetesinde güncel köşe yazıları ile faaliyetlerine devam etmektedir.

Meryem Oğlu İsa

Hava ılık ama ağırlaşan bulutlar, yerlere indiğinden ufuklar kapalıydı. Toprağın pas rengi, düşen damlalara yansıdığından yoğunlaşan suni karanlık, Yerüşalim'i yutmak üzereydi. İrili ufaklı binalardan bazıları, yerinde kalmayı başarsa dahi üzerlerinde dolaşan karartıların tehdidindeydi: Zoru görünce gözden uzaklaşıyor, fırsat bulunca gün yüzüne çıkıyorlardı. Arada bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, otların yüzünü güldürürken gerçekleşen değişimi, şehrin karşısındaki tepelerden seyretmek çok daha kolay oluyordu.

Didişen kadın saç gibi alacalanan siyahlıklar, çukurlara dolarken gözyaşını andıran billur damlacıklar, düşükleri yerde kayboluyordu. Geride kalan ıslak yerküre, çok geçmeden kararıp demir rengini alıyordu. Yağmur yoğunlaşınca akmaya başlayan ince sızıntılar kabarıyor, yerde açtığı kıvrımlar; yaşlı ninelerin yüz hatlarını çağrıştırıyordu. Tepelerin buzdan elbisesi eriyip sele dönüşünce, suyun rengi giderek kirliliğe boyanıyor; soluklaşan ve sabırsızlanan fersiz güneş, dağların ardına çekilmek için hazırlığa başlıyordu.

Derelere yaklařtıķça baharın bulanık suları; bilinmedik şarkılar eşliğinde, bilinmedik diyarlara doğru sabırsızca ilerliyordu. Gösterilen aceleciliğe bakılırsa şırltıların uğultulara dönüştüğünü anlamak zor değildi. Menzile ulaşma arzusu, vahşi bir eda ile ancak böyle ifade edilebilirdi. Ya ertesi gün havanın açmasıyla ortaya çıkan manzara... Rahmet damlarıyla yıkanmış bozkır... bambaşkaydı. El açar gibi ince yapraklarını kaldıran otlar, güneşin taze ışıklarıyla pırl pırlıldı. Gerçekten her şey fevkaladeydi, her şey görülmeye değerdi.

Vahalardaki koyu yeşil kümelere rağmen çoğu yer kupkuruydu. Yükselen ıplak tepelerde desen oluşturacak ne bir ot ne bir çalı gözüküyordu. Kel başa dönmüş tümseklerin, rengi koyulaşan kayalık engebelerin bir kısmı, ruhları karartacak kadar siyah, bir kısmı gözleri alacak kadar beyazdı. Arada kalan tarlalar, bağlar, bahçeler... baharın bereketiyle insan kaynıyordu. Bilhassa düğümlü ve asırlık zeytin ağaçlarının koyu yeşil yaprakları, bakını şaşılacak derecede etkiliyordu. Güzel kokular yayan, hayat fışkıran allı renkli çiçekler; pckleriyle onları ferahlatan böcekler... tabiatın canlandığına en büyük alamet, en büyük şahitti. Boz renkli çöllerin arasına serpilen kırıl ormanlar, yörenin yabancısıydı. Böylesine uyumsuzlukların bir araya gelmesi, Filistin'e mahsus bir manzaraydı. zerinde yaşayan insanlar sanki farklı mıydı? Yüz kızartan, göze batan her türlü zıtlık, yan yana, kol kolaydı.

Böylesine kasvetli bir coğrafyada, çizgilerini kaybetmiş köhne evlerin arasında farklı bir kulübe vardı. Dokunsan yıkılacaktı sanki. Kudüs'ün en kenar mahallesinde sessiz ve sakin bir hayat yaşayan İsrailoğullarından İmran'ın eviydi. Acil ihtiyaçları çoktu ama asıl önemlisi evlerini şeneltecek çocukları yoktu. Karı koca iyice yaş-

lanmalarına rağmen umutları tazeliğini koruyor, inciye ulaşmak için okyanusa dalmanın gereğine inandıklarından sabrediyorlardı. Gerçi bu işin nasıl gerçekleşeceğini bilmiyorlardı ama yürek sıkıntılarını gidermek için dua etmeyi biliyorlardı. Ellerinden başka şey gelmediğinden yas tutup karalar bağlıyorlardı.

Yakıcı arzularına ulaşamadıkları, tükenen umutlarına kavuşamadıkları için yapılan kocakarı tavsiyelerine uymaya çalışıyorlardı. Tatsız sesler çıkarıp ağırlaşan bahar bulutu gibi döktükleri gözyaşlarını, bilinçsiz bir içgüdüyle yanaklarına sıvarken soğuşun esaretinden kurtulan, oynayıp cıvıldaşan çocukları görünce gönülleri daralıp bir hoş oluyordu. Güneşin soluk renkleriyle ışıktırdığı koca tabiat, neticede canlanan hayat; gözlerinin önünden gitmediği gibi dallar arasında gerçekleşen telaşlı rekabet, sabırlarını tüketiyordu. Her şeye rağmen ikisi de Beyt-ül Makdis'e gitmekten, ibadet etmekten geri kalmıyordu.

Yokluğun ve yoksulluğun gölgesi üzerinden eksik olmayan Hanne, hem ağır bir hastalık geçirdiğinden hem altmış seneyi devirdiğinden beli sanki ikiye katlanmıştı. Hayata tutunmak için çırpınan çöl yolcusu gibi gözleri mavi ufuklardaydı. Seraptan başka şey görmese de umudunu yitirmemiş, beklentilerinin gerçekleşmeyeceği endişesi, azmini kırmaya yetmemişti. Bütün olumsuzluklara rağmen şen ve şakrak görünmenin çabası içindeydi.

Bir gün arkadaşlarından; Uriya, Marta ve Reuma, Süleyman Mescidinin bahçesine çıkmışlardı. Mis kokan güllerin arasında, zümrüt yeşili ağaçların gölgesinde, ıslanmış çimenlerin yanbaşında oturmuş sohbet ediyorlardı. Nemli hava soluk aldırmasa bile hallerinden şikayetçi değillerdi. Çünkü buldukları yer, yörenin en bakımlı bahçesiydi.

Çoluk çocuğa karışan dostları, kısırlığı nedeniyle arada kendisine söz vurup şakalaşırken göğsü daralan, yüzü derin çizgilerle dolan Hanne; üzüntüden kan ağlıyordu. Fakat en ehven, en kötü anında bile umutsuzluğa kapılmanın yanlışlığını bildiğinden metin durmaya çalışıyor, kimse görmesin diye elinin tersiyle ıslak gözlemini siliyordu.

Yaşı kemale eren Marta, komşusunun haline üzülmüyordu. Kocasını, mescidin baş kâhiniydi. Öksüzü, acizi, çaresizi, halsizi... düşünme gereği duyuyor, duygularıyla hareket eden diğer komşu kadınlardan farklı davranıyordu. Yine böyle hüznünlü bir günde Uriya'nın takılması neticesinde üzülen Hanne'nin yanına usulca yaklaştı. Aradığını bulmuş biri gibi gülümseyerek elini tuttu. Kalkmasına yardımcı olmak istedi. Fakat beli eğrilmiş, dişleri dökülmüş kadın; omzunu silkerek teklifi reddetti. Daha da içlenen Marta; ağzı çukura inmiş, bacakları çarpılmış arkadaşına teklifsizce sokulup sevgi dolu bir sesle:

-Neden üzülüyorsun, kardeş? Benim üç çocuğum var ama değişen ne? Gündüz dinlendirmiyorlar, gece uyutmuyorlar. Görüyorsun işte... Zahmet çekmekten, hizmet etmekten eziliyorum. Kavgaları, gürültüleri... canımdan bezdiriyor.

Ayıplanmaya da bağışlanmaya da hazır olan Hanne, geçen geç ufak cüssesinin ardına sinmiş zinde ruhunu, harekete geçirmeyi başardı. İçte kaçmış başını kaplumbağa gibi uzatıp:

-Öyle deme kardeş. Kuş sürüsüz, yuva yavrusuz olmuyor ki. Şu dallarda uçuşan, ötüşen serçeleri görmüyor musun? Telaşlarına, sevinçlerine, övünçlerine bak hele. Ne kadar mesut, ne kadar bahtiyarlar. Gagalarındaki yiyecekleri yavrularına verirken aldıkları keyfi, çıkardıkları

gürültüden anlamak zor değil ki. Şefkatleri, merhametleri, soylarına bağlılığı karşısında eksiklenmemek elde mi? Sonra her dert sır değil, saklaması doğru değil ki...

Beklenmedik bir duruma sebep olan Uriya'nın tombul yanakları, suçluluk duygusuyla kızardı. Şaka yapayım derken ne hatalar yapmıştı. Üzüntülü ve sıkıntılı bir sesle:

-Ben takılmak istemiştım ama... Yanlış anlaşıldım galiba. Ne olur affedin.

Yan tarafta ayakta duran uzun boylu Reuma'nın keyfi hepten kaçmış, çatık kaşları fırtınaya tutulmuş ekin gibi birbirine karışmıştı. Asılan suratındaki öfke çizgileri, şefkat çizgilerini örttüğünden halini anlamak kolay değildi. Gerçi kızmak da her zaman nefret veya şikayet anlamına gelmiyordu. fakat... Yanlış anlaşılmayı engellemek, karamsarlığa meydan vermemek için başını eğip heybetli görünüşünü iyice yumuşattı. Sesini kalınlaştırıp:

-Buraya eğlenmeye çıkmıştık fakat...

Gönül ateşini gözyaşlarıyla ele veren, karnı sırtına yapışan Hanne, kulakları ağır işitse de hal dilini anlayabiliyordu. Söylenenlere kanmış görünse bile gözleri okşayan baharı, çoktan unutmuştu. Gönül alıcı ifadelere itibar etmeyip kaynayan duygularına mani olamadığı için nazarlarını, başının üzerinde dolaşan gümüş renkli bulutlara çevirmişti. Damarları dışarı fırlayan ellerini açmış; "yüce Rab'bim! Beni bu kötü durumdan kurtar, alay konusu olmaktan çıkar. İniltiyi herkes duyar ama manasını kimse anlayamaz. O gizli lisanı, o içten haykırışı yalnız sen anlarsın. Çünkü her şeye kadırsın. Ne olur bana, hayallerimi gerçekleştirecek erkek bir yavru ver ki şükran borcumu ödemek için onu Beyt-ül Makdis'e hizmetçi edeyim."

Doğruyu onamayı, eğriye gönül koymayı meziyet sa-
yan Marta, elli yaşlarındaydı. Ama genç kızlar gibi alım-
lı, arkadaşlarından çalımıydı. Ilık ve gevrek sesiyle:

-Allah'a yalvarmak hem meziyet hem ibadet. Aciz-
liğini anlayan kul, yüce tanrıya sesini duyurmak ister.
Belli ki senin durumun da aynı...

-Ne yapayım. Yaratıcının bize ihtiyacı yok ama bizim
ona ihtiyacımız çok. Güçsüzlüğümüz karşısında Rab'be
sığınmaktan başak ne yapabiliriz ki? Hasret çeken aciz-
ler kime yöneliyorsa, hıçkırıklara boğulan hastalar kim-
den medet umuyorsa, açlıktan kırılan fakirler kimden
merhamet bekliyorsa... ben de ona dönüyor, ona yal-
varıyor, ona el açıyorum. Gönül lisanından anlamayan-
lar arasında insan olma cesaretini göstermeye çalışıyor,
içimdeki belirsiz korkulara rağmen şu çileli hayatı, do-
yasıya yaşamak istiyorum.

Filistin'de mevsimler birbirine girdiğinden kışları hafif
soğuk, yazları kavurucu sıcaktı. Çoğu zaman güz, özel-
liklerini belirtmekten acizdi. Bahar ise yağmurla anılır-
ken çiçeklerin açmasıyla, kuşların yuvalarına dönmesi-
le ancak kendini gösterebiliyordu. Ardından en uzun-
u, yaza giriliyordu: Ter kokan sıcak havanın boğucu etki-
si, güneşin alçalıp ışıklarını sivriltilmesi... tabiiydi. Ta-
hammül edilemeyen hararetten korunmanın en iyi yo-
lu, gölgelerde akşam etmekte. Gerçi yapılması gerekenler
zaman ve mekân dinlemiyordu. Gündüzleri yatma ve
dinlenme, geceleri gezme ve çalışma vakti gibi görünse
bile bir şekilde işler yürütülüyordu. Hele fakir köylüler-
le gündelikçi ameleler... Dur durak bilmiyordu. Kuru-
muş derileri köseleye, dışarıya fırlanmış damarları paslı
tele benzese de her türlü zahmete katlanıyor, karanlık-

lar padişahı saltanatını kurmadan vazifelerini bitirmeye çalışıyorlardı.

Adetlere göre İsraili bazı aileler, tapınağın işlerini yapması için bebeklerini hizmete adıyor; doğan erkek çocuksa süttten kesildikten sonra baş kâhine götürülüyordu. Onun önerisiyle diğer kâhin ve hahamlar, meseleyi tartışıp karara bağlıyordu. Mescide alınanların bakımını, görevli aileler üstleniyor, çocuk; mabedin malı kabul edildiğinden beden de ruhen de oranın sayılıyordu. Altı, yedi yaşına girince diğer çocuklar gibi din eğitimine başlıyor, on ikisinde Yahudi şeriatını öğrenip boş kaldığında Beyt-ül Makdis'in işlerini yapıyordu. İleriki yaşlarda baş kâhinin izniyle gündüzleri dışarı çıkabiliyor, meslek öğrenip sanatını sürdürebiliyor, hatta mescitten tamamen ayrılıp ailesine dönebiliyordu.

Yahudi toplumunda din adamlarının yaşayışı, diğer insanlardan farklıydı. Çünkü mescit görevlilerinin geçim derdi yoktu. Zira masrafları, halktan alınan özel vergilerle karşılandığından bir anlamda hayatları garanti altındaydı. Onun için talipleri çoktu. Yerleşik usule göre mabet görevlilerinin ilk erkek çocukları, hizmete alınmada tercih sebebiydi ama diğerleri, seçime tabiydi. Önce baş kâhinin, ardından öteki kâhinlerin rızası gerekti. Mekanizmanın kusursuz işleyebilmesi için kurallardan asla taviz verilmezdi.

Cimrinin parasını sakladığı gibi umudunu gizleyen Hanne, çok üzgündü. Hayal denizinde yüzmekten, kâbuslu rüya görmekten yorulmuş; ferî uçan gözleri, çukura düşmüştü. Ama bütün güzelliklerin, nazarlarına dokunmak için sıraya girdiğini görebiliyordu. Haliyle umutlarına sarılıp yapılan tavsiyelere uyuyor, dua edip fakir fukaraya sadaka vermekten geri durmuyordu. Bir yav-

ru isterken haftalar, aylar, yıllar... ardı ardına geçip gidiyordu.

Alev alev yanan arzularının sönmeye başladığı sonbahar günlerinden biriydi. Alaca karanlığa gömülen Hanne'nin hayalleri, ansızın aydınlanıverdi. Ebe kadınlara gitti. Gebe kaldığını anlayınca dünyalar kendisinin oldu. İlahî lütufla karşılaşan kocası da sevindi. Ancak dünyaya gelecek çocuğun kendinden habersiz adandığını düşünce, eşine sitem etti: "Ya kız doğarsa ne yaparız" diye çıkıştı. Fakat ilerlemiş yaşlarına rağmen, tam ümitlerini yitirmişken böylesine büyük ve güzel bir mükâfata kavuşmak... onları mutluluk divanesi yapmıştı.

İnsanoğlu zamanla çok şeye alışıyor, kötülükleri bile kınamaktan vazgeçiyordu. Şu kadar var ki hayallerine çöreklenenleri, bir türlü unutup zihninden atamıyordu. İşte Hanne ve İmran'ın durumu da aynıydı. Üzerlerine kara bulut gibi çöken ve dünyalarını karartan nazik konu, çocuğun cinsiyetiydi. Artık kafalarına takılan, dillerine dolanan problem buydu. Acaba karnındaki oğlan mıydı, yoksa kız mıydı? Zira va'din yerine getirebilmesi için çocuğun erkek olması gerekti. Yahudi geleneklerine göre tapınağa hizmet etmenin şartı oydu.

Ufak cüsseli Hanne'nin; hayatını etkileyecek, mutluluğunu zedeleyecek çok önemli bir vaka gerçekleşti: Kocası İmran, ani bir rahatsızlıkla vefat etti. Yani henüz birine kavuşmadan ötekini kaybetti. Ümitleri karardı, dünyası yıkıldı, yaş dökmekten göz pınarları kurudu.

Davut'un soyundan gelen İmran, gece gündüz ibadet eden bir hahamdı. Doğruluğu ve bilgisi nedeniyle halkın üzerindeki rağbeti, her türlü takdire şayandı. Yıkama ve defin işlemleri ile ilgili hizmetleri, masrafları komşuları ile mescit elemanları üstlendiğinden karısı-

na iş düşmemiştir. Mevsim kıştı ama hava açık ve ılıktı. Yağmur, çamur yoktu. Zaten kadın, hem ihtiyardı hem iki canlıydı. Sıhhati kötüydü. Üzölmekten gücü tükenmiş, ağlamaktan göz kapakları şişmiş, ovalamaktan, ilaç sürmekten kirpikleri birbirine yapışmıştı.

İsrailoğullarının adetleri çok farklıydı. Bütün Yahudiler uymak zorundaydı. Ölü; murdar sayıldığından kimse dokunmaz, sahipleri cenaze işleriyle uğraşmazdı. Bu işin hususi görevliler vardı. Onlar, cesedi soyup teneşire yatırır, ılık su ile yıkayıp Tevrat'tan sureler okurlardı. Kefenleyip tabuta koyduktan sonra omuzlarda taşınır, defnedilmede acele edilirdi. Mümkünse aynı gün kaldırılırdı. Ölü'nün yüzü, Yeruşalim'deki mabede dönek şekilde mezara yatırılır; ilahiler eşliğinde birer kürek toprak attıktan sonra kürek elden ele dolaştırılırdı. Bu işler tamamlanırken aşırılığa kaçmamak şartıyla ağlamaya müsaade edilirdi.

Önemli kişiler, önceden hazırlanmış kaya mezarlara konurdu. Cenaze töreninde kadınlar bulunmaz, defin işleri bittikten sonra törene katılanlara yemek verilirdi.

Artık Hanne zordaydı, yalnız başınaydı. Tek arkadaş gözyaşlarıydı. Sığınacağı adamı, güveneceği yakını kalmamıştı. Sadece Beyt-ül Laham'da kısır bacısı Hacer vardı. Onun da derdi başından aşkındı. Kocası öldüğü için evinin hem erkeği hem kadınıydı.

Hz. Zekeriya; Davut'un soyundan, mabedin imamlarındanandı. Aynı zamanda İmran'ın bacanağıydı. Dolayısıyla Hanne'nin yakınıydı. Mescit gelirlerinden pay ayırmasına kimse itiraz etmedi. Böylece geçim derdinden kurtulan kadının Allah'a güveni tamdı, gümüş kapının kapanması halinde altın kapının açılacağından emindi.

Gerçekten netice, beklediğinden iyi çıkmıştı. Komşuları da anlayışlıydı, her durumda yardımcı olacakları belliydi.

Derken günler, aylar geçti; ısınan havanın zoruyla yaz gelip çattı. Yeşeren çiçekler açtı, uçuşan kuşlar yavru çıkarmanın peşine düştü. Bir anlamda hayaller, hakikate dönüştü Bütün güzellikler, insanların nazarlarına dokunmak için sıraya girdi. Tabii ortamın parçası haline gelen Hanne, iyice ağırlaştı. Nihayet bir akşamüzeri doğum sancıları tuttu, Allah'ın izni, arkadaşları; Uria, Marta ve Reuma'nın yardımıyla nur topu çocuğunu doğurdu.

Yıkanıp kundaklanan bebek, sanki ay parçasıydı. Allah övmüş de yaratmış, karanlığa ışık doğmuştu. Her zorluğun bir nedenle başlayıp bir başka nedenle bittiğini düşünen ebe kadınlar mutluydu. Tebrik ve takdirlerini iletirken "yiten biter" diyorlardı. Kaybettikleri İmran'ın kökünden yeni filiz alındığına göre gönüllerdeki gamı, yüze; kalplerdeki elemi, söze vurmaya gerek yoktu. Yüce yaratıcı acizlere, çaresizlere, öksüzlere yardım elini uzatmıştı.

Doğum nedeniyle hırpalanan Hanne de umutluydu. Soyu kurumadığı için yatağında hayırlı rüyalar, tatlı hüllular görüyordu. Ama çocuğun cinsiyetini duyunca donup kaldı. Vadini yerine getiremeyeceği endişesiyle üzüldü, sanki bağırısları büküldü. Acısı, sancısı dayanılmaz oldu; küçülen gözleri yaş doldu. Göğsü daraldı, kaşları çatıldı. Demek yakarısları kabul edilmemişti. Tam kendini kaybetmek üzereyken akli başına geldi: Yaratıcıya isyan etmek... Sonra bu çocuk, kendisi için büyük bir lütuftu, nankörlüğe gerek yoktu. Tadına doyumayan annelik duygusunu yaşamak yerine üzölmeye ne hacet vardı? Pişmanlıktan yüzü, gözü kızarıırken med cezire tutulan duyguları, geçten geç sakinleşiverdi.

Aslında biraz da haklıydı, dünyanın düzeni buydu. Beklentiler bitmiyor, verilenler mutluluk getirmiyordu. İsteklerin ardında, başka istekler çıkıyordu. Ya da iyi ile kötü, umutla hüsrana yan yanaydı. Bu ikiz kardeşleri birbirinden ayırmak çoğu zaman mümkün değildi... Yaratıcının çizdiği kaderi hatırlayan kadın, isyandan, heyecandan kurtuldu. İki kade bir şikâyet etmek yerine kendini yorganın altına saklayıverdi. Kalbinden; benim gibi aptallar, önce kendine zarar verir deyip nemli gözlerini sildi. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Arı kovanı gibi beyni uğuldadığından ne yapsa dinmiyor, yeni düşüncelerin hücumundan kurtulamıyordu.

Hizmet eden kadınların durumu da aynıydı. Gözleri çocuğa bakarken gülüyor, annesine bakarken üzülüyordu. Nasıl üzülmesin ki? Yatağına uzanan Hanne'nin alnındaki çizgiler derinleşirken yanındakilerin iradesi şaşıyor, kimse ezici duygularının ağır baskısından kurtulamıyordu. O sıkıntıyla doğruya da meyledebiliyordu eğriye de.

Her şeye rağmen İmran'ın hanımı ihtiyarlamış, yıpranmıştı. Mağarayı andıran odası, ölü ışıklarla aydınlatılmaya çalışılıyordu. Sözüne güvenilmesini isteyen kadın, güven duyulmayan kişinin imanı yok diyordu. Zihni, dopdoluydu. Rahatsız edici vesveselerden uzaklaşmak istese bile başaramıyor, her şey kasırgaya tutulmuş gibi dönüyordu. İnsanları hayal kırıklığına uğratan çaresizlik... deyip dursa da maalesef elinden başka şey gelmiyordu.

Ağrıyan başını yorganın altından çıkarıp arzu dolu bir sesle:

-Marta! Çocuğumu görmek istiyorum. Onu bana ver.

Sarıldığı bezlerle beşikte mışıl mışıl uyuyan küçük yavru, annesinin teklifi üzerine yerinden alındı. Kızın yüzüne sıcak bir öpücük konduran arkadaşı:

-Buyur kardeş. Gözün aydın, gözün aydın...

-Ah ne kadar güzelmiş, mini minnacıkmiş... Adağımı belki yerine getiremeyeceğim ama kızım ibadet ve hizmet erbabı olsun diye adını Meryem koyacağım, dedikten sonra yavrusunu bağrına bastı. Sevdı, okşadı... Tesadüfün garip halleri vardır deyip sakinleşti.

BEYT-ÜL MAKDİS (MESCİD-İ AKSA)

Yazın sıcağı, kâbus gibi toprağın üzerine çökerken canlı, cansız kimseye acımıyordu. Güneşin cehennem gibi yakmasına rağmen bahçeler, tarlalar... insan doluydu. Meyve ve sebzelerin toplanması geciktirilemezdi tabi. Sıcak var diye işin aksatılması, bir yıllık emeğin ve umudun telef edilmesi demekti. Kimse bunu göze alamazdı. Hali vakti yerinde olanlar, işçi çalıştırıyor; kölesi olanlar, yan gelip yatıyordu. Ancak halkın çoğu, yiyeceğini şahsi gayretleriyle kazandığı için dur durak bilmiyordu. Derileri siyah kayış kesse de çabalarını sürdürüyorlardı. Şu kadar var ki yapılacak işi, müsaitse güneş söndükten sonra yapıyorlardı.

İri, kesme taşlardan kale gibi yapılan mescit, ikinci bir bahçe duvarıyla çevriliydi. Nizamiyesi, gayet abidevi, sütunları, kemerleri görülmeye değerdi. Doğu duvarında, tuğla kemerli haham giriş kapısı bulunuyordu. İç revakların ayırdığı yan kısımlar, vaaz dinlemeye gelen kadınlara mahsustu. Bina, her durumda Kral Davut devrinin ihtişamını yansıtıyordu. Çevresinde, gene kesme taşlardan inşa edilen büyük odalar, görevlilerin